

LJN: BQ9993, Rechtbank 's-Gravenhage , zittingsplaats Almelo , Awb 10/23999 BEPTDN/BE

Datum uitspraak: 23-06-2011

Datum 01-07-2011

publicatie:

Rechtsgebied: Vreemdelingen

Soort procedure: Eerste aanleg - meervoudig

Inhoudsindicatie: Naar het oordeel van de rechtbank is het aan verweerder, die het vestigingsalternatief tegenwerpt, om aannemelijk te maken dat aan de voorwaarden vermeld in WBV 2010/18 is voldaan. De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, zodat niet kan worden aangenomen dat voldaan is aan de in WBV 2010/18 onder a opgenomen voorwaarde dat eiseres in Centraal- en Zuid-Somalië geen gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Verweerder heeft, ter onderbouwing van zijn standpunt dat in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, verwezen naar WBV 2010/19, het algemeen ambtsbericht Somalië van september 2010 en naar de uitspraken van de ABRS van 9 en 10 september, 25 november en 16 december 2010 (LJN-nummers BN6722, BN6714, BN6705, BN7315, BO6339 en BO8940) over gebieden in Centraal- en Zuid-Somalië en artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De rechtbank stelt vast dat in het WBV 2010/19 niet nader wordt gemotiveerd waarom in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als vermeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Verwezen wordt naar het algemeen ambtsbericht. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op basis van deze informatie niet tot het standpunt kunnen komen dat in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Ook de uitspraken van de ABRS waarnaar verweerder heeft verwezen rechtvaardigen die conclusie niet, reeds omdat het in de zaken die tot die uitspraken hebben geleid, aan de vreemdeling was om aannemelijk te maken dat zich een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordeed en de vreemdeling dat in die zaken volgens de ABRS niet aannemelijk had weten te maken. Zoals in rechtsoverweging 2.11 van deze uitspraak is overwogen, is dit in de onderhavige zaak anders, omdat het bij het tegenwerpen van een vestigingsalternatief aan verweerder is om aannemelijk te maken dat er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat eiseres op veilige wijze toegang tot Centraal- en Zuid-Somalië kan krijgen (voorwaarde b in WBV 2010/18). Daartoe overweegt de rechtbank dat ter zitting is komen vast te staan dat zowel het vliegveld als een gedeelte van de weg naar Afgoye ,waarvan eiseres volgens verweerder gebruik kan maken om Centraal- en Zuid-Somalië te bereiken, vallen binnen het gebied waar - ook volgens verweerder - sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Dit betekent dat ervan dient te worden uitgegaan dat iedere burger, en dus ook eiseres, aldaar een risico loopt op een ernstige bedreiging van het bestaan. Dat het vliegveld en genoemde weg volgens verweerder onder controle staan van TFG en AMISON maakt het voorgaande niet anders. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder, door slechts te beoordelen of in Centraal- en Zuid-

Somalië sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en of een verblijf in Centraal- en Zuid-Somalië wegens de slechte humanitaire situatie in strijd is met artikel 3 van het EVRM een te beperkte uitleg heeft gegeven aan de in WBV 2010/18 onder c opgenomen voorwaarde dat eiseres zich in Centraal- en Zuid-Somalië kan vestigen en van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij in dat deel van het land verblijft. De door verweerder voorgestane uitleg zou meebrengen dat aan de in het beleid onder c opgenomen voorwaarde geen zelfstandige betekenis toekomt, aangezien de toetsing aan artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en artikel 3 van het EVRM reeds plaatsvindt bij de vraag of voldaan is aan de voorwaarde vermeld onder a. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit niet de bedoeling zijn.

Vindplaats(en): Rechtspraak.nl

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht

vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 10/23999 BEPTDN/BE

uitspraak van de meervoudige kamer

inzake

(naam),
geboren op (geboortedatum),
mede ten behoeve van haar minderjarige kind,
beiden van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer ,
eiseres,
gemachtigde: mr. S.D. Lugt, advocaat te Amsterdam;

tegen

DE MINISTER VOOR IMMIGRATIE EN ASIEL,
voorheen de Minister van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. R.R. de Groot, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 9 juni 2009 heeft eiseres een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning zoals bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ingediend. Op 11 juni 2009 heeft verweerder het voornemen bekend gemaakt tot afwijzing van de aanvraag. Bij brief van 12 juni 2009 heeft eiseres een zienswijze hierop uitgebracht. Bij besluit van 15 juni 2009 is de aanvraag afgewezen. Hiertegen heeft eiseres op 15 juni 2009 beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 3 juli 2009 is het beroep gegrond verklaard. Bij uitspraak van 26 januari 2010 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van

de Raad van State (hierna: ABRS) het door verweerder ingestelde beroep tegen voornoemde uitspraak van 3 juli 2009 ongegrond verklaard en de uitspraak bevestigd.

Op 28 april 2010 heeft verweerder opnieuw een voornemen tot afwijzing van de aanvraag bekend gemaakt. Bij brief van 24 mei 2010 heeft eiseres hierop gereageerd met een zienswijze. Bij besluit van 7 juni 2010 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 5 juli 2010 is daartegen beroep ingesteld. Dit beroep is aangevuld bij brieven van 24 juli 2010 en 24 februari 2011. Op 17 februari 2011 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 8 maart 2011 behandeld. Eiseres is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Na deze zitting is het onderzoek in deze procedure heropend en is de zaak ter behandeling doorverwezen naar de meervoudige kamer van deze rechtbank.

Op 29 april 2011 heeft verweerder gereageerd op de aanvullende gronden van het beroep van 24 februari 2011. Eiseres heeft op 6 en 13 mei 2011 haar beroepsgronden nader aangevuld.

De nadere behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 19 mei 2011 van de meervoudige kamer van deze rechtbank. Eiseres is verschenen, bijgestaan door mr. B.M.A. Scholten, kantoorgenoot van mr. Lugt. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1. Bij het bestreden besluit heeft verweerder eiseres - wederom - meegedeeld dat zij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000. Ten aanzien van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 heeft verweerder onder meer overwogen dat in Centraal- en Zuid-Somalië, waaronder Mogadishu, geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Definitierichtlijn).

2.2. In het verweerschrift van 17 februari 2011 heeft verweerder meegedeeld dat hij terugkomt van het bestreden besluit, voor zover daarin het standpunt is ingenomen dat in Mogadishu geen sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Verweerder heeft daaraan toegevoegd dat dit gewijzigde standpunt niet meebrengt dat eiseres in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, aangezien eiseres een vestigingsalternatief kan worden tegengeworpen.

2.3. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt hieruit dat verweerder de motivering in het bestreden besluit, voor zover die betrekking heeft op artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet meer handhaaft, zodat het bestreden besluit reeds hierom voor vernietiging in aanmerking komt en het beroep gegrond dient te worden verklaard.

2.4. De rechtbank ziet aanleiding te beoordelen of de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit, gelet op het nadere standpunt van verweerder in het verweerschrift van 17 februari 2011, in stand kunnen blijven. Daarbij overweegt de rechtbank dat eiseres door een dergelijke beoordeling niet in haar processuele belang wordt geschaad nu zij de gelegenheid heeft gehad op het nadere standpunt van verweerder te reageren.

2.5. De rechtbank stelt, gelet op de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 3 juli 2009, de bevestiging daarvan door de ABRS op 26 januari 2010 en het verhandelde ter

zitting, vast dat het beroep van eiseres zich thans nog beperkt tot de vraag of verweerder terecht heeft geweigerd eiseres een verblijfsvergunning toe te kennen als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, op de grond dat eiseres, die afkomstig is uit Mogadishu en daarmee afkomstig uit een gebied waar sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, een vestigingsalternatief heeft (elders) in Centraal- en Zuid-Somalië. Voorts is in beroep nog aan de orde of verweerder in redelijkheid heeft kunnen weigeren aan eiseres op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning te verlenen.

2.6. Verweerder heeft ter onderbouwing van zijn standpunt dat sprake is van een vestigingsalternatief (elders) in Centraal- en Zuid-Somalië verwezen naar het beleid dat is neergelegd in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: WBV) 2010/19. Daarin is vermeld dat er ten aanzien van asielzoekers afkomstig uit Mogadishu - niet zijnde niet-Somali minderheden, alleenstaande vrouwen en alleenstaande minderjarigen - in beginsel van kan worden uitgegaan dat een vestigingsalternatief in Centraal- en Zuid-Somalië aanwezig is als de gevreesde dreiging voor een onmenselijke behandeling enkel een gevolg is van de uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn in Mogadishu. De toets of er in dat geval sprake is van een vestigingsalternatief zal met inachtneming van het beleid inzake het vestigingsalternatief op individuele basis plaatsvinden.

2.7. Het beleid inzake het vestigingsalternatief is neergelegd in WBV 2010/18. Hierin is, voor zover thans van belang, vermeld:

“In de volgende gevallen kan in redelijkheid van de vreemdeling worden verwacht dat hij zich naar elders in het land van herkomst begeeft:

- a. het gaat om een gebied waar voor de vreemdeling geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen bestaat;
- b. de vreemdeling kan op veilige wijze toegang tot dat gebied verkrijgen; en
- c. de vreemdeling kan zich in het gebied vestigen en van de vreemdeling kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij in dat deel van het land verblijft.”

2.8. Volgens verweerder is de gevreesde dreiging voor een onmenselijke behandeling enkel een gevolg van de uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, behoort eiseres niet tot een niet-Somali minderheid, kan zij ook niet worden aangemerkt als een alleenstaande vrouw of een alleenstaande minderjarige en wordt voldaan aan de voorwaarden a tot en met c als vermeld in WBV 2010/18. Daarbij heeft verweerder overwogen dat in de gebieden buiten Mogadishu de geweldsituatie niet van dusdanige aard is dat sprake is van een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijnen en dat er geen beletsel voor eiseres is om Somalië - via het internationale vliegveld van Mogadishu dat onder controle staat van de Transitional Federal Government (hierna: TFG), gesteund door troepen van de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISON) - in te reizen en - via de weg naar Afgoye, die eveneens onder controle staat van TFG en AMISON - door te reizen naar het beoogde gebied in Centraal- en Zuid-Somalië. Verweerder heeft daarbij aangegeven dat ook het reizen binnen de door de Al Shabaab gecontroleerde gebieden mogelijk en relatief veilig is. Met betrekking tot de onder c genoemde voorwaarde stelt verweerder dat buiten Mogadishu geen sprake is van een mate van willekeurig geweld als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Voorts stelt verweerder dat de humanitaire omstandigheden in geheel Somalië slecht zijn, maar dat niet gebleken is van zodanig slechte humanitaire omstandigheden in de gebieden buiten Mogadishu dat dit op zich al meebrengt dat een verblijf aldaar in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM). Verweerder heeft er daarbij nog op gewezen dat de clanbanden bijdragen aan de veiligheid van het individu en dat deze bescherming, hoewel afgenomen, niet geheel is verdwenen.

2.9. Eiseres stelt zich, onder verwijzing naar diverse stukken en jurisprudentie, op het standpunt dat zij geen vestigingsalternatief elders in Centraal- en Zuid-Somalië heeft. Eiseres bestrijdt dat het in Centraal- en Zuid-Somalië voldoende veilig is. Zij wijst er daarbij op dat voor dit gebied voorheen een categoriaal beschermingsbeleid gold en dat de veiligheidssituatie sindsdien niet is verbeterd en bijzonder slecht is. Volgens eiseres heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom er in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Eiseres heeft verder aangevoerd dat zij niet naar andere delen van Somalië kan reizen zonder door een gebied te gaan waar sprake is van een situatie als bedoeld in 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en meent dat van haar niet gevegd mag worden een dergelijk risico te lopen. Eiseres heeft er daarbij op gewezen dat zij als alleenreizende vrouw een verhoogd risico loopt. Eiseres wijst er verder op dat de humanitaire situatie in Centraal- en Zuid-Somalië slecht is, dat zij zich daar alleen in leven zou kunnen houden door - evenals voorheen - qat te verkopen, met alle daaraan verbonden risico's, en dat er onvoldoende zekerheid is dat zij al vanaf haar aankomst beschermd zal worden door haar clan.

2.10. Gelet op hetgeen in rechtsoverweging 2.5 is overwogen omtrent de omvang van het onderhavige beroep, staat naar het oordeel van de rechtbank vast dat de dreiging van een onmenselijke behandeling niet gerelateerd is aan een persoonlijke vrees, maar enkel een gevolg is van de omstandigheid dat in Mogadishu sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Eiseres behoort naar het oordeel van de rechtbank niet tot de groepen waarvan - op grond van het beleid als neergelegd in WBV 2010/19 - in de regel wordt aangenomen dat er geen sprake kan zijn van een vestigingsalternatief in Centraal- en Zuid-Somalië. Daarbij betreft de rechtbank dat eiseres, gelet op de in paragraaf 3.4.4. van het WBV 2010/19 gegeven definitie, niet als alleenstaande vrouw kan worden aangemerkt, nu eiseres niet aannemelijk heeft gemaakt dat de huwelijksband met haar echtgenoot als verbroken kan worden beschouwd. Derhalve zal met inachtneming van het beleid vermeld in WBV 2010/18 beoordeeld moeten worden of voor eiseres een vestigingsalternatief in Centraal- en Zuid-Somalië aanwezig is.

2.11. Naar het oordeel van de rechtbank is het aan verweerder, die het vestigingsalternatief tegenwerpt, om aannemelijk te maken dat aan de voorwaarden vermeld in WBV 2010/18 is voldaan.

2.12. De rechtbank is van oordeel dat verweerder niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, zodat niet kan worden aangenomen dat voldaan is aan de in WBV 2010/18 onder a opgenomen voorwaarde dat eiseres in Centraal- en Zuid-Somalië geen gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De rechtbank overweegt daartoe het volgende.

2.13. Verweerder heeft, ter onderbouwing van zijn standpunt dat in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn, verwezen naar WBV 2010/19, het algemeen ambtsbericht Somalië van september 2010 en naar de uitspraken van de ABRS van 9 en 10 september, 25 november en 16 december 2010 (LJN-nummers BN6722, BN6714, BN6705, BN7315, BO6339 en BO8940) over gebieden in Centraal- en Zuid-Somalië en artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. De rechtbank stelt vast dat in het WBV 2010/19 niet nader wordt gemotiveerd waarom in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als vermeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Verwezen wordt naar het algemeen ambtsbericht. In dat ambtsbericht is vermeld dat de veiligheidssituatie in geheel Centraal- en Zuid-Somalië onverminderd slecht was, dat aldaar gevechten plaatsvonden tussen TFG-troepen, AMISOM en aan de TFG gelieerde milities als Ahlu-Sunna w'al-Jama'a en delen van de voormalige UIC enerzijds tegen Al-Shabaab, Hizbul

Islam en daaraan gelieerde milities anderzijds, die onderling ook strijd leverden en dat bij deze gevechten geregeld burgerslachtoffers vielen. Vermeld is voorts dat exacte cijfers over het aantal slachtoffers van de gevechten door de slechte veiligheidssituatie moeilijk te vergaren zijn. De slechte veiligheidssituatie is volgens het ambtsbericht ook af te lezen aan het grote aantal bevolkingsverplaatsingen dat in de verslagperiode plaatsvond. Het ambtsbericht vermeldt verder dat naar verluidt in sommige delen van Centraal- en Zuid-Somalië, die onder controle waren van Al-Shabaab, in vergelijking met bijvoorbeeld Mogadishu, relatieve rust en orde bestond, verkregen door onderdrukking van en angst bij de bevolking. Verder vermeldt het ambtsbericht dat in Centraal- en Zuid-Somalië bescherming door clans in verminderde mate mogelijk is, maar dat andere bronnen aangeven dat de veiligheidssituatie voor mensen in hun eigen clangebied ten opzichte van andere gebieden relatief goed is, mits aan een aantal voorwaarden voor clanbescherming voldaan wordt. Het ambtsbericht vermeldt ook dat in algemene zin gezegd kan worden dat in Centraal- en Zuid-Somalië een cultuur van straffeloosheid heerst, hetgeen criminaliteit in de hand werkt, dat buiten Mogadishu in Centraal- en Zuid-Somalië geen politieapparaat bestaat en dat in de verslagperiode de humanitaire omstandigheden in geheel Somalië slecht waren. Met betrekking tot de mensenrechten vermeldt het ambtsbericht dat het moeilijk is gedetailleerde informatie en cijfers over de situatie van de mensenrechten te krijgen, hetgeen, door de slechte veiligheidssituatie, met name geldt voor Centraal- en Zuid-Somalië, maar dat in algemene zin gesteld kan worden dat de mensenrechtensituatie in geheel Somalië in de verslagperiode slecht was, vooral in de gebieden onder controle van Al-Shabaab en dat de schendingen van de mensenrechten onbestraft bleven.

2.14. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op basis van deze informatie niet tot het standpunt kunnen komen dat in Centraal- en Zuid-Somalië geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Ook de uitspraken van de ABRS waarnaar verweerder heeft verwezen rechtvaardigen die conclusie niet, reeds omdat het in de zaken die tot die uitspraken hebben geleid, aan de vreemdeling was om aannemelijk te maken dat zich een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn voordeed en de vreemdeling dat in die zaken volgens de ABRS niet aannemelijk had weten te maken. Zoals in rechtsoverweging 2.11 van deze uitspraak is overwogen, is dit in de onderhavige zaak anders, omdat het bij het tegenwerpen van een vestigingsalternatief aan verweerder is om aannemelijk te maken dat er geen sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn.

2.15. De rechtbank is voorts van oordeel dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat eiseres op veilige wijze toegang tot Centraal- en Zuid-Somalië kan krijgen (voorwaarde b in WBV 2010/18). Daartoe overweegt de rechtbank dat ter zitting is komen vast te staan dat zowel het vliegveld als een gedeelte van de weg naar Afgoye, waarvan eiseres volgens verweerder gebruik kan maken om Centraal- en Zuid-Somalië te bereiken, vallen binnen het gebied waar - ook volgens verweerder - sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn. Dit betekent dat ervan dient te worden uitgegaan dat iedere burger, en dus ook eiseres, aldaar een risico loopt op een ernstige bedreiging van het bestaan. Dat het vliegveld en genoemde weg volgens verweerder onder controle staan van TFG en AMISON maakt het voorgaande niet anders.

2.16. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder, door slechts te beoordelen of in Centraal- en Zuid-Somalië sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en of een verblijf in Centraal- en Zuid-Somalië wegens de slechte humanitaire situatie in strijd is met artikel 3 van het EVRM een te beperkte uitleg heeft gegeven aan de in WBV 2010/18 onder c opgenomen voorwaarde dat eiseres zich in Centraal- en Zuid-Somalië kan vestigen en van haar redelijkerwijs verwacht kan worden dat zij in dat deel van het land verblijft. De door verweerder voorgestane uitleg zou meebrengen dat aan de in het beleid onder c opgenomen voorwaarde geen zelfstandige betekenis toekomt, aangezien de toetsing aan

artikel 15, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn en artikel 3 van het EVRM reeds plaatsvindt bij de vraag of voldaan is aan de voorwaarde vermeld onder a. Naar het oordeel van de rechtbank kan dit niet de bedoeling zijn. Daarbij verwijst de rechtbank naar de toelichting bij voorwaarde c. Daaruit blijkt onder meer dat aan deze voorwaarde niet zal zijn voldaan als de levensomstandigheden in het desbetreffende gebied zodanig zijn dat die op zichzelf al kunnen leiden tot een humanitaire noodsituatie. Voorts merkt de rechtbank in dit verband op dat verweerder in het verweerschrift van 17 februari 2011 heeft aangegeven dat bij deze voorwaarde gekeken dient te worden naar factoren die zien op een relatief veilig en humanitair verblijf. Ook dit duidt er volgens de rechtbank op dat aan deze voorwaarde een ruimere strekking toekomt dan verweerder hieraan (feitelijk) heeft toegekend.

2.17. Het voorgaande brengt mee dat verweerder zich niet zonder nadere motivering op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiseres een vestigingsalternatief heeft in Centraal- en Zuid Somalië. Dit betekent tevens dat de rechtbank geen aanleiding ziet de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.

2.18. Aan bespreking van de overige beroepsgronden komt de rechtbank, gezien het voorgaande, niet toe.

2.19. Er bestaat aanleiding voor veroordeling van verweerder in de kosten die eiseres in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten worden begroot op € 1.311,-- waarbij 1 punt is toegekend voor het indienen van het beroepschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, 0,5 punt voor de schriftelijke uiteenzetting van 6 mei 2011 en 0,5 punt voor het verschijnen ter nadere zitting.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 7 juni 2010;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt op de aanvraag met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiseres tot een bedrag van € 1.311,-- door verweerder te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Almelo.

Aldus gedaan door mr. L.M. Tobé, voorzitter, en mr. J.H. Keuzenkamp en mr. A. Flos, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.T.M. Nijboer, griffier.

De griffier,   De rechter,

De griffier is buiten staat te tekenen

Uitgesproken in het openbaar op

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: